

OBIEDNI (3) *ai*

obiedni (2), **obiedny** (1).

o oraz e jasne.

sg m N obiedny (1). ◇ f G obiedniéj (2). ◇ [n N obiedn(e). ◇ G obiedn(e)go. ◇ I obiedni(e)m.]

Sł stp: *obiedne, obiadne, Cn brak, Linde XVII w.: obiedni; poza tym obiedny bez cytatu s.v. obiadowy.*

Odnoszący się do pory obiadowej; pransorius Mącz; prandius JanStat (3) : Pransorius, Obiedny. Mącz 320a.

Wyrażenie: »godzina obiednia« (2): A niechay siedzą przyfluchawiając fkarg po Mfzy náfzély/ aż do godziny obiedniéy [ad horam prandii JanStat 291]: po obiedzie ząsię do wieczery SarnStat 324 [idem] 946.

a. [W funkcji rzeczownika: »obiedne, obiednie« = czynsz płacony przez chłopów i sołtysów zamiast powinności sprawiania obiadu i zapewnienia utrzymania urzędnikom, zjeżdżającym na wieś dla odbycia sądów: Karczmarz [...] Płaci za wszystko i z obiedniem pro anno mc. 2/28/0 *LustrKra*k I 128; Item obiednie, robotne, strażne, drewnne, chesne, każdy z tych kmieci 10 płaci pro anno quolibet per gr 15/12 *LustrKra*k I 162; [*Wieś Miloszewo*] Ma w sobie zgrzebi 10, z których sołtyskich 1, z której nic nie płaci obiednego panu za zasługami staremi. *LustrPom* 87; Obiednego płacą wszyscy gr. 10 *InwBiskWłocł* 1582/190.]

Cf OBIADOWY, [OBIEDWI]